

Arrest

nr. 172 901 van 8 augustus 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 juli 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 augustus 2016 om 10.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, komt op 20 september 2000 op zesjarige leeftijd samen met zijn ouders België binnen. Op dezelfde dag vragen de ouders van de verzoeker asiel aan. Op 20 september 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 17 juni 2003 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen twee bevestigende beslissingen van weigering van verblijf ten aanzien van de ouders van de verzoeker. Bij arrest nr. 161.745 van 10 augustus 2006 verwerpt de Raad van State de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen.

1.2. In de periode van 9 februari 2004 tot en met 20 augustus 2008 dienen de ouders van de verzoeker zonder gunstig gevolg vijf aanvragen in om machtiging tot verblijf in toepassing van de artikelen 9bis en 9ter en van het op dat ogenblik geldende artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

1.3. Op 12 juni 2014 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.4. Op 22 januari 2015 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Bij arrest nr. 143 597 van 20 april 2015 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.5. Op 22 januari 2015 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd.

1.6. Op 10 mei 2016 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen en wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor acht jaar opgelegd. Bij arrest nr. 167 798 van 19 mei 2016 verwerpt de Raad bij uiterst dringende noodzakelijkheid de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing houdende een inreisverbod en beveelt de Raad de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.7. Op 29 juli 2016 wordt ten aanzien van de verzoeker opnieuw een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten⁽¹⁾:

“(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾ tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1 :

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden; Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om ernstige inbreuken te plegen op de openbare orde. Betrokkene heeft sedert 15-jarige leeftijd op bijna continue wijze de Belgische openbare orde geschaad. Betrokkene werd op 30.06.2008 onder toezicht van de Sociale dienst van de

jeugdrechtbank geplaatst. Betrokkene verbleef in 2009 en 2010 verschillende keren in jeugdinstellingen (Mol en Everberg).

Op 22.01.2015 werd betrokkene door de politie van Mechelen aangehouden wegens verkrachting. Hij werd dezelfde dag overgebracht naar de gevangenis van Mechelen. Tevens werd die dag aan betrokkene een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13sexies van 22.01.2015) betekend.

Op 08.07.2015 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Mechelen tot 2 jaar gevangenis met probatie uitstel behalve de voorhechtenis wegens verkrachting van een meerderjarige. Bij zijn vrijlating uit de gevangenis van Mechelen op 08.07.2015 werd aan betrokkene een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 08.07.2015) betekend.

Uit informatie van de politie blijkt verder dat ten opzicht van betrokkene (als meerderjarige) in de periode 2012-2015 volgende processen-verbaal werden opgemaakt:

- PV: ME.41.L1.005982/2012 door PZ Mechelen wegens WEERSPANNIGHEID
- PV: ME.28.L1.008589/2013 door PZ Mechelen wegens VERDUISTERING OF Vernietiging
- PV: ME.60.L1.007359/2014 door PZ Mechelen wegens DRUGS/HULP BIJ HET GEBRUIK
- PV: ME.60.L1.007375/2014 door PZ Mechelen wegens DRUGS/BEZIT
- PV: ME.60.L1.014597/2014 door PZ Mechelen wegens DRUGS/BEZIT
- PV: ME.37.L1.028053/2014 door PZ Mechelen wegens VERKRACHTING
- PV: ME.60.97.000022/2015 door Parket PK Mechelen wegens DRUGS/BEZIT

Uit informatie van de politie blijkt dat betrokkene reeds als minderjarige ernstige inbreuken pleegden op de openbare orde: 20 PV's werden ten opzichte van hem opgemaakt wegens volgende feiten: OPZETTELIJKE SLAGEN EN/OF VERWONDINGEN, DIEFSTAL, DRUGS/BEZIT, VERENIGING VAN MISDADIGERS, WAPEN, MUNITIE, ONDERDEEL, TOEBEHOREN-BEZIT, BEDREIGING MET BEVEL OF VOORWAARDE en HELING.

Gezien de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten, blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

X 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Op 10.05.2016 werd aan betrokkene in uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van acht jaar betekend.

Artikel 27 :

X Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

X Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

X artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

X artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om ernstige inbreuken te plegen op de openbare orde. Betrokkene heeft sedert 15-jarige leeftijd op bijna continue wijze de Belgische openbare orde geschaad. Betrokkene werd op 30.06.2008 onder toezicht van de Sociale dienst van de jeugdrechtbank geplaatst. Betrokkene verbleef in 2009 en 2010 verschillende keren in jeugdinstellingen (Mol en Everberg).

Op 22.01.2015 werd betrokkene door de politie van Mechelen aangehouden wegens verkrachting. Hij werd dezelfde dag overgebracht naar de gevangenis van Mechelen. Tevens werd die dag aan betrokkene een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13sexies van 22.01.2015) betekend.

Op 08.07.2015 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Mechelen tot 2 jaar gevangenis met probatie uitstel behalve de voorhechtenis wegens verkrachting van een meerderjarige. Bij zijn vrijlating uit de gevangenis van Mechelen op 08.07.2015 werd aan betrokkene een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 08.07.2015) betekend.

Uit informatie van de politie blijkt verder dat ten opzicht van betrokkene (als meerderjarige) in de periode 2012-2015 volgende processen-verbaal werden opgemaakt:

- PV: ME.41.L1.005982/2012 door PZ Mechelen wegens WEERSPANNIGHEID
- PV: ME.28.L1.008589/2013 door PZ Mechelen wegens VERDUISTERING OF VERNIETIGING
- PV: ME.60.L1.007359/2014 door PZ Mechelen wegens DRUGS/HULP BIJ HET GEBRUIK
- PV: ME.60.L1.007375/2014 door PZ Mechelen wegens DRUGS/BEZIT
- PV: ME.60.L1.014597/2014 door PZ Mechelen wegens DRUGS/BEZIT
- PV : ME.37.L1.028053/2014 door PZ Mechelen wegens VERKRACHTING
- PV: ME.60.97.000022/2015 door Parket PK Mechelen wegens DRUGS/BEZIT

Uit informatie van de politie blijkt dat betrokkene reeds als minderjarige ernstige inbreuken pleegden op de openbare orde: 20 PV's werden ten opzichte van hem opgemaakt wegens volgende feiten: OPZETTELIJKE SLAGEN EN/OF VERWONDINGEN, DIEFSTAL, DRUGS/BEZIT, VERENIGING VAN MISDADIGERS, WAPEN,MUNITIE,ONDERDEEL,TOEBEHOREN-BEZIT, BEDREIGING MET BEVEL OF VOORWAARDE en HELING.

Gezien de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten, blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 23.07.2014 (bijlage 13 van 12.06.2014), en op 08.07.2015 (bijlage 13 van 08.07.2015).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene volgde als minderjarige de procedures die zijn ouders hebben ingediend.

Betrokkenes ouders hebben op 17.09.2000 een asielaanvraag ingediend. Op 20.09.2000 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot welgering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten geldig 05 dagen (bijlage 26bis). Tegen deze beslissing heeft betrokkene een dringend beroep ingesteld. Het CGVS heeft op 17.06.2003 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen. Tegen deze beslissing heeft verzoeker een schorsings- en annulatieberoep ingesteld bij de Raad voor State dat werd verworpen op 10.08.2006.

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS veiligheidsstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkenes ouders hebben op 10.02.2004 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van het vroegere artikel 9§3 van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 02.10.2006. Deze beslissing is op 16.10.2006 aan betrokkenes ouders betekend. Het beroep van betrokkens ouders tegen deze onontvankelijkheidsbeslissing werd op 29.10.2010 door de Raad van State verworpen.

Op 11.04.2008 dienden betrokkenes ouders een nieuwe regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd 12.04.2014 ongegrond verklaard door de DVZ. Deze beslissing werd op 23.07.2014 aan betrokkenes ouders betekend met een bevel om uiterlijk op 23.08.2014 het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 12.06.2014). Ook aan betrokkene (die ondertussen meerderjarig was) werd dezelfde dag een een bevel om uiterlijk op 23.08.2014 het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 12.06.2014) betekend. Het tegen de ongegrondheidsbeslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten ingediende beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Kosovo wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Op 18.01.2011 weigerde de directeur generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken om het gezin te regulariseren omwille van het gevaar voor de openbare orde en dit door het veelvuldig crimineel gedrag van de 3 zonen en het gebrek aan ouderlijke opvolging en gezag.

Betrokkenes vader heeft op 20.09.2007 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 17.10.2007. Deze beslissing is op 29.10.2007 aan betrokkenes vader betekend met een bevel om uiterlijk op 03.11.2007 het grondgebied te verlaten. Op 04.02.2008 dienden betrokkenes ouders een nieuwe medische regularisatieaanvraag op basis van artikel 9ter in. Deze tweede medische regularisatieaanvraag werd op 11.04.2008 onontvankelijk verklaard en de beslissing werd op 06.05.2008 aan betrokkenes ouders betekend. Het verzoek tot nietigverklaring en schorsing van deze beslissing werd op 29.09.2008 door de RVV verworpen. Vervolgens dienden betrokkenes ouders op 20.08.2008 een derde regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter. Ook deze derde medische regularisatieaanvraag werd door de DVZ onontvankelijk verklaard en de beslissing werd op 27.12.2008 aan betrokkenes ouders betekend. Ook het beroep van betrokkenes ouders tegen deze nieuwe onontvankelijkheidsbeslissing werd op 31.03.2009 door de RVV verworpen. Op 06.06.2011 diende betrokkene ouders een vierde medische regularisatieaanvraag in.

Deze vierde medische regularisatieaanvraag werd op 28.07.2011 onontvankelijk verklaard. De beslissing werd op 10.08.2011 aan betrokkenes ouders betekend met een bevel om uiterlijk op 10.09.2011 het grondgebied te verlaten. De vijfde medische regularisatieaanvraag van betrokkenes ouders werd op 21.10.2011 ingediend. Deze vijfde 9ter aanvraag werd op 16.05.2012 door de DVZ ongegrond verklaard en de beslissing werd op 05.07.2012 aan betrokkenes ouders betekend.

Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om ernstige inbreuken te plegen op de openbare orde. Betrokkene heeft sedert 15-jarige leeftijd op bijna continue wijze de Belgische openbare orde geschaad. Betrokkene werd op 30.06.2008 onder toezicht van de Sociale dienst van de jeugdrechtbank geplaatst. Betrokkene verbleef in 2009 en 2010 verschillende keren in jeugdinstellingen (Mol en Everberg).

Op 22.01.2015 werd betrokkene door de politie van Mechelen aangehouden wegens verkrachting. Hij werd dezelfde dag overgebracht naar de gevangenis van Mechelen. Tevens werd die dag aan betrokkene een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13sexies van 22.01.2015) betekend.

Op 08.07.2015 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Mechelen tot 2 jaar gevangenis met probatie uitstel behalve de voorhechtenis wegens verkrachting van een meerderjarige. Bij zijn vrijlating uit de gevangenis van Mechelen op 08.07.2015 werd aan betrokkene een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 08.07.2015) betekend.

Uit informatie van de politie blijkt verder dat ten opzicht van betrokkene (als meerderjarige) in de periode 2012-2015 volgende processen-verbaal werden opgemaakt:

- PV: ME.41.L1.005982/2012 door PZ Mechelen wegens WEERSPANNIGHEID
- PV : ME.28.L1.008589/2013 door PZ Mechelen wegens VERDUISTERING OF VERNIETIGING
- PV: ME.60.L1.007359/2014 door PZ Mechelen wegens DRUGS/HULP BIJ HET GEBRUIK
- PV: ME.60.L1.007375/2014 door PZ Mechelen wegens DRUGS/BEZIT
- PV : ME.60.L1.014597/2014 door PZ Mechelen wegens DRUGS/BEZIT
- PV: ME.37.L1.028053/2014 door PZ Mechelen wegens VERKRACHTING
- PV: ME.60.97.000022/2015 door Parket PK Mechelen wegens DRUGS/BEZIT

Uit informatie van de politie blijkt dat betrokkene reeds als minderjarige ernstige inbreuken pleegden op de openbare orde: 20 PV's werden ten opzichte van hem opgemaakt wegens volgende feiten: OPZETTELIJKE SLAGEN EN/OF VERWONDINGEN, DIEFSTAL, DRUGS/BEZIT, VERENIGING VAN MISDADIGERS, WAPEN,MUNITIE,ONDERDEEL,TOEBEHOREN-BEZIT, BEDREIGING MET BEVEL OF VOORWAARDE en HELING.

Gezien de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten, blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Op 10.05.2016 werd aan betrokkene een inreisverbod van 8 jaar (bijlage 13sexies) betekend. Betrokkenes beroep tegen dit inreisverbod heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Kosovo wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Het feit dat betrokkene familieleden heeft die legaal (een broer) en illegaal (ouders en zus) in België verblijven, dat betrokkene op jonge leeftijd (6 jaar) aankwam in België, en dat hij hier school heeft gelopen, kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM. En dit aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het wordt niet betwist dat een verwijdering een grote impact zal hebben op betrokkenes privé- en gezinsleven. Maar betrokkene maakte zich schuldig aan hoogst laakbare feiten. Daarom primeert het superieure belang van de staat op dat van betrokkene en zijn familiale belangen.

Door een repatriëring zal betrokkene gescheiden worden van zijn illegaal in België verblijvend ouders en zus. De Dienst Vreemdelingenzaken is echter steeds bereid om hen te helpen bij de organisatie van een terugkeer naar hun land van herkomst. De scheiding van zijn ouders en zus kan dan ook van zeer korte duur zijn. In Kosovo kan de familie B. (...) een nieuwe toekomst opbouwen. Betrokkenes legaal in België verblijvende broer kan betrokkene regelmatig komen bezoeken in Kosovo en vanuit België contact houden met moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Kosovo vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Betrokkene werd door de stad Mechelen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procédure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden om de overname te vragen aan Kosovo.

Het feit dat betrokkene familieleden heeft die legaal (een broer) en illegaal (ouders en zus) in België verblijven, dat betrokkene op jonge leeftijd (6 jaar) aankwam in België, en dat hij hier school heeft gelopen, kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM. En dit aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het wordt niet betwist dat een verwijdering een grote impact zal hebben op betrokkenes privé- en gezinsleven. Maar betrokkene maakte zich schuldig aan hoogst laakbare feiten. Daarom primeert het superieure belang van de staat op dat van betrokkene en zijn familiale belangen.

Door een repatriëring zal betrokkene gescheiden worden van zijn illegaal in België verblijvend ouders en zus. De Dienst Vreemdelingenzaken is echter steeds bereid om hen te helpen bij de organisatie van een terugkeer naar hun land van herkomst. De scheiding van zijn ouders en zus kan dan ook van zeer korte duur zijn. In Kosovo kan de familie B. (...) een nieuwe toekomst opbouwen. Betrokkenes legaal in België verblijvende broer kan betrokkene regelmatig komen bezoeken in Kosovo en vanuit België contact houden met moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Kosovo vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om ernstige inbreuken te plegen op de openbare orde. Betrokkene heeft sedert 15-jarige leeftijd op bijna continue wijze de Belgische openbare orde geschaad. Betrokkene werd op 30.06.2008 onder toezicht van de Sociale dienst van de

jeugdrechtbank geplaatst. Betrokkene verbleef in 2009 en 2010 verschillende keren in jeugdinstituten (Mol en Everberg).

Op 22.01.2015 werd betrokkene door de politie van Mechelen aangehouden wegens verkrachting. Hij werd dezelfde dag overgebracht naar de gevangenis van Mechelen. Tevens werd die dag aan betrokkene een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13 sexies van 22.01.2015) betekend. Op 08.07.2015 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Mechelen tot 2 jaar gevangenis met probatie uitstel behalve de voorhechtenis wegens verkrachting van een meerderjarige. Bij zijn vrijlating uit de gevangenis van Mechelen op 08.07.2015 werd aan betrokkene een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 08.07.2015) betekend.

Uit informatie van de politie blijkt verder dat ten opzicht van betrokkene (als meerderjarige) in de periode 2012-2015 volgende processen- verbaal werden opgemaakt:

- PV: ME.41.L1.005982/2012 door PZ Mechelen wegens WEERSPANNIGHEID
- PV : ME.28.L1.008589/2013 door PZ Mechelen wegens VERDUISTERING OF VERNIETIGING
- PV: ME.60.L1.007359/2014 door PZ Mechelen wegens DRUGS/HULP BIJ HET GEBRUIK
- PV: ME.60.L1.007375/2014 door PZ Mechelen wegens DRUGS/BEZIT
- PV: ME.60.L1.014597/2014 door PZ Mechelen wegens DRUGS/BEZIT
- PV : ME.37.L1.028053/2014 door PZ Mechelen wegens VERKRACHTING
- PV: ME.60.97.000022/2015 door Parket PK Mechelen wegens DRUGS/BEZIT

Uit informatie van de politie blijkt dat betrokkene reeds als minderjarige ernstige inbreuken pleegden op de openbare orde: 20 PV's werden ten opzichte van hem opgemaakt wegens volgende feiten: OPZETTELIJKE SLAGEN EN/OF VERWONDINGEN, DIEFSTAL, DRUGS/BEZIT, VERENIGING VAN MISDADIGERS, WAPEN, MUNITIE, ONDERDEEL, TOEBEHOREN-BEZIT, BEDREIGING MET BEVEL OF VOORWAARDE en HELING.

Gezien de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten, blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 23.07.2014 (bijlage 13 van 12.06.2014), en op 08.07.2015 (bijlage 13 van 08.07.2015).

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.
(...)"

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. Wat betreft de termijn

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Te dezen werd de bestreden beslissing op 29 juli 2016 aan de verzoeker ter kennis gebracht. Bijgevolg beschikte hij met ingang van 30 juli 2016 en in toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, *inuncto* artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet over een termijn van *in casu* vijf dagen (tweede verwijderingsmaatregel) om een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

Bijgevolg is de onderhavige vordering tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

2.2. Over het voorwerp

De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover de verzoeker zich met zijn beroep zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

2.3. Over het belang

In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang op, aangezien de verzoeker onder een definitief inreisverbod staat.

De verzoeker betwist dit ter terechtzitting.

Een uitspraak over deze exceptie dringt zich evenwel slechts op indien aan de grondvoorwaarden voor de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan. Hierna zal blijken dat dit niet het geval is.

3. Over de vordering tot schorsing, in zoverre deze gericht is tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk

vermoed. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden

beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel. Tevens wordt een manifeste appreciatiefout opgeworpen.

De verzoeker wijst er op dat hij op zesjarige leeftijd met zijn ouders vanuit Duitsland naar België kwam zonder het herkomstland van zijn ouders ooit gekend te hebben en dat hij gans zijn jeugd en schoolloopbaan in België heeft doorlopen, zodat zijn terugleiding, gezien zijn jonge leeftijd (21 jaar), terwijl zijn enige familie waarmee hij samenwoont in België verblijft, een schending uitmaakt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Hij laat gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zich in de bestreden beslissing, net zoals in de door de Raad bij arrest nr. 167 798 van 19 mei 2016 geschorste beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 10 mei 2016, opnieuw beperkt tot een zeer algemene stelling inzake zijn privé- en gezinsleven en enkel het volgende toevoegt:

“Het feit dat betrokkene familieleden heeft die legaal (een broer) en illegaal (ouders en zus) in België verblijven, dat betrokkene op jonge leeftijd (6 jaar) aankwam in België, en dat hij hier school heeft gelopen, kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM. En dit aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het wordt niet betwist dat een verwijdering een grote impact zal hebben op betrokkenes privé- en gezinsleven. Maar betrokkene maakte zich schuldig aan hoogst laakbare feiten. Daarom primeert het superieure belang van de staat op dat van betrokkene en zijn familiale belangen.

Door een repatriëring zal betrokkene gescheiden worden van zijn illegaal in België verblijvend ouders en zus. De Dienst Vreemdelingenzaken is echter steeds bereid om hen te helpen bij de organisatie van een terugkeer naar hun land van herkomst. De scheiding van zijn ouders en zus kan dan ook van zeer korte duur zijn. In Kosovo kan de familie B. (...) een nieuwe toekomst opbouwen. Betrokkenes legaal in België verblijvende broer kan betrokkene regelmatig komen bezoeken in Kosovo en vanuit België contact houden met moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Kosovo vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.”

Volgens de verzoeker ligt de schending van artikel 3 van het EVRM in het feit een vreemdeling te parachuteren in een voor hem volstrekt onbekend land waar hij geen enkele band mee heeft gehad, terwijl zijn enige familie, met wie hij samenwoont en van wie hij volledig afhangt, in België verblijft.

De verzoeker voert aan dat, hoewel hij niet betwist te zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar met uitstel wegens verkrachting, er geen proportionaliteitsafweging werd doorgevoerd en dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een nauwkeurig onderzoek heeft gedaan naar zijn situatie. Hij verwijst hierbij naar de zogenaamde “*Boultif-criteria*” en wijst er op dat geen onderzoek is gebeurd naar de aard, de ernst en de omstandigheden van de in het correctionele vonnis en de verschillende pv’s voorkomende feiten, dat geen rekening werd gehouden met de duur van zijn verblijf in België, noch met het feit dat hij geen banden heeft met Kosovo.

Voorts wijst de verzoeker op een verklaring van een consulent bij de Sociale Dienst bij de Jeugdrechtbank te Mechelen van 24 februari 2011, op een brief van L. G. van de Vluchtelingendienst van 25 mei 2011, op een verslag van de consulente van bij de Sociale Dienst bij de Jeugdrechtbank te Mechelen van 12 november 2012, op een brief van L. G. van de Vluchtelingendienst van 4 december 2009, op vonnissen van de Jeugdrechtbank te Mechelen van 17 februari 2011, 3 maart 2011 en 11 december 2007, op een brief van de “*coach in het kader van het YAR-programma*” van 26 februari 2011, op een uittreksel van een proces-verbaal van verhoor van 25 mei 2010 en op een arrest van de Raad van 17 december 2012 (bedoeld wordt het arrest met nr. 93 767).

Ten slotte stelt de verzoeker dat in deze zaak enkel een afweging van het algemeen belang van de Belgische staat blijkt terwijl er nergens uit kan worden afgeleid dat voor zijn individuele belangen eveneens een afweging, zoals vereist door artikel 8 van het EVRM, heeft plaatsgevonden en dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zich in de bestreden beslissing slechts beperkte tot het algemeen besluit dat *“het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde (...) bijgevolg superieur (is) aan de privébelangen die hij kan doen gelden”*, zodat hij niet weet waarom zijn familiale en persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

3.3.2.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12°, en tweede lid, en derde lid, van de Vreemdelingenwet, artikel 27, §§ 1 en 3, van de Vreemdelingenwet en artikel 74/14, § 3, 3° en 4°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker op het Schengengrondgebied verblijft zonder een geldig visum, dat hij *“tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten (heeft) om ernstige inbreuken te plegen op de openbare orde”*, wat *in concreto* wordt toegelicht aan de hand van tal van processen-verbaal en uitleg en waaruit zou blijken dat zijn persoonlijk gedrag, gezien de aard, de ernst en de recentheid van de feiten *“een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving”*, dat aan de verzoeker op 10 mei 2016 een inreisverbod van acht jaar werd betekend en dat hij geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 23 juli 2014 en op 8 juli 2015. Tevens bevat de bestreden beslissing een omstandige uiteenzetting van de door de verzoeker (en zijn ouders) doorlopen procedures en van zijn privé- en gezinsleven. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3.2.2.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

3.3.2.2.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

In het kader van zijn privéleven stelt de verzoeker dat hij op zesjarige leeftijd naar België kwam en er "gans zijn jeugd en schoolloopbaan (...) heeft doorlopen". Er wordt evenwel niet aangetoond dat de door de verzoeker in België opgebouwde contacten een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. Voorts dient erop gewezen te worden dat het privéleven van de verzoeker zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin hij zich bewust was dat zijn verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Wanneer dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). In het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk oordeelde het EHRM reeds, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). *In casu* licht de verzoeker nergens op voldoende duidelijke wijze toe welke voldoende intense sociale of andere (niet-familiale of -criminele) contacten hij op het Belgisch grondgebied zou hebben om te besluiten tot een schending van het recht op privéleven, zoals vervat in artikel 8 van het EVRM.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, refereert de verzoeker, die meerderjarig is, naar het feit dat hij in België samenwoont met zijn ouders en broer en zus, om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Voorts wordt er op gewezen dat het kerngezin beperkt is tot de ouders en de kinderen, en slechts zeer uitzonderlijk kan worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat "*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van*

bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden” (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Te dezen toont de verzoeker geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aan tussen hemzelf en zijn ouders en broer en zus. Dergelijke elementen blijken evenmin uit de stukken van het administratief dossier. Bijgevolg toont de verzoeker op het eerste gezicht het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn ouders en broer en zus niet aan.

Voor zover de verzoeker er op wijst dat zijn privé- en gezinsleven met zijn familie in België door de Raad reeds werd vastgesteld in het arrest nr. 167 798 van 19 mei 2016, wordt er op gewezen dat in dat arrest enkel werd vastgesteld dat uit de in die zaak voorliggende bestreden beslissing niet bleek dat het bestaan van een privé/gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM wordt betwist. Dit is iets anders dan te stellen dat de Raad in die zaak het (bestaan van een beschermenswaardig) privéleven en gezinsleven heeft vastgesteld.

De verzoeker maakt aldus het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat *in casu* niet wordt betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het gezins- en privéleven van de verzoeker en dus geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geschiedt. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat *“het superieure belang van de staat (primeert) op dat van betrokkene en zijn familiale belangen”*. Met betrekking tot het belang van de immigratiecontrole wordt overwogen dat de verzoeker *“op het Schengengrondgebied (verblijft) zonder een geldig visum”* en dat hem op 10 mei 2016 een inreisverbod van acht jaar werd betekend. Voorts wordt overwogen dat de verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden nu hij *“sedert 15-jarige leeftijd op bijna continue wijze de Belgische openbare orde (heeft) geschaad”*, waarbij meer concreet wordt toegelicht dat hij *“op 30.06.2008 onder toezicht van de Sociale dienst van de jeugdrechtbank (werd) geplaatst”*, dat hij *“in 2009 en 2010 verschillende keren in jeugdinstanties (verbleef)”*, dat ten opzichte van de verzoeker toen hij minderjarig was twintig processen-verbaal werden opgemaakt wegens opzettelijke slagen en/of verwondingen, diefstal, drugs/bezit, vereniging van misdadigers, wapen, munitie, onderdeel, toebehoren-bezit, bedreiging met bevel of voorwaarde en heling, dat ten opzichte van de verzoeker in de periode dat hij meerderjarige was verschillende processen-verbaal werden opgemaakt voor weerspanning, verduistering of vernietiging, drugs/hulp bij het gebruik, drugs/bezit en verkrachting, en dat hij op 22 januari 2015 *“door de politie van Mechelen (werd) aangehouden wegens verkrachting”* en op 8 juli 2015 werd *“veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Mechelen tot 2 jaar gevangenis met probatie uitstel behalve de voorhechtenis wegens verkrachting van een meerderjarige”*. De verzoeker betwist deze feiten niet, doch verwijt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen rekening te hebben gehouden met de door zijn raadsman in de vorige procedures neergelegde stukken, meer bepaald een verklaring van een consulent bij de Sociale Dienst bij de Jeugdrechtbank te Mechelen van 24 februari 2011, een brief van L. G. van de Vluchtelingendienst van 25 mei 2011, een verslag van de consulente van bij de Sociale Dienst bij de Jeugdrechtbank te Mechelen van 12 november 2012, een brief van L. G. van de Vluchtelingendienst van 4 december 2009, vonnissen van de Jeugdrechtbank te Mechelen van 17 februari 2011, 3 maart 2011 en 11 december 2007, een

brief van de “coach in het kader van het YAR-programma” van 26 februari 2011, en een uittreksel van een proces-verbaal van verhoor van 25 mei 2010. Met deze stukken, die alle betrekking hebben op de periode tot en met 2012, maakt de verzoeker op het eerste gezicht niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat zijn persoonlijk gedrag, “(g)ezien de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten, (...) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving”. Voorts brengt de verzoeker geen concrete elementen aan met betrekking tot de aard, de ernst en de omstandigheden van de in het genoemde correctionele vonnis van 8 juli 2015 en de in de verschillende recente processen-verbaal die ten aanzien van hem werden opgesteld voorkomende feiten, waarmee de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden.

Met betrekking tot de individuele belangen van de verzoeker wordt in de bestreden beslissing overwogen dat de verzoeker “(d)oor een repatriëring zal (...) gescheiden worden van zijn illegaal in België verblijvend ouders en zus”, doch dat de “Dienst Vreemdelingenzaken (...) steeds bereid (is) om hen te helpen bij de organisatie van een terugkeer naar hun land van herkomst”, zodat “(d)e scheiding van zijn ouders en zus (...) dan ook van zeer korte duur (kan) zijn” en zijn familie in Kosovo “een nieuwe toekomst (kan) opbouwen”. Voorts wordt overwogen dat de legaal in België verblijvende broer van de verzoeker hem “regelmatig (kan) komen bezoeken in Kosovo en vanuit België contact houden met moderne communicatiemiddelen”, zodat “(e)en repatriëring naar Kosovo (...) geen onoverkomelijke hinderpaal (vormt) voor het privéleven van betrokkene”. De verzoeker betwist deze overwegingen niet en laat, zo er al sprake zou zijn van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, na om (concrete) hinderpalen aan te voeren voor het leiden van dit gezinsleven elders. Aldus toont hij niet aan dat hij het gezinsleven niet elders kan leiden. Hierbij kan er op worden gewezen dat volgens het EHRM er geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal zijn zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89).

De verzoeker benadrukt voornamelijk de duur van zijn (illegaal) verblijf in het Rijk en het feit dat hij geen banden heeft met het land waarvan hij de nationaliteit heeft en meent dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hiermee geen rekening heeft gehouden bij het maken van een afweging tussen het algemeen belang en zijn individuele belangen. Evenwel blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met het gegeven dat de verzoeker “op jonge leeftijd (6 jaar) aankwam in België, en dat hij hier school heeft gelopen”, doch dat werd geoordeeld dat deze elementen niet kunnen worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8, eerste lid, van het EVRM, gezien de inbreuken die de verzoeker heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden. Hierbij kan er op worden gewezen dat een belangrijk element van de billijke afweging die in het kader van artikel 8 van het EVRM dient te worden gemaakt, is te weten of het privé- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (EHRM 24 november 1998, nr. 40447/98, Mitchell v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 22 juni 1999, nr. 27663/95, Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 39). Gelet op het illegaal verblijf van de verzoeker, die zelfs niet voorhoudt, laat staan aantoon, ooit legaal in België verbleven te hebben, blijkt niet dat er op de verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om de verzoeker op het grondgebied te gedogen vanwege zijn gezinsrelatie met zijn ouders en broer en zus of zijn privéleven. Bovendien en nogmaals in de mate dat er al zou worden aangenomen dat er sprake zou zijn van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, blijkt uit alle voorliggende gegevens ontegensprekelijk dat de verzoeker wist (of behoorde te weten) dat zijn (illegale) verblijfssituatie tot gevolg had dat het voortbestaan van dit gezinsleven in België van bij het begin precair was.

Aldus blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing genoegzaam dat de individuele belangen van de verzoeker eveneens in rekening werden gebracht bij de afweging met het concurrerende belang van de samenleving. Gelet op het voorgaande toont de verzoeker geen disproportionaliteit aan tussen zijn persoonlijke belangen enerzijds, die in se erin bestaan om zijn gezins- en privéleven verder te zetten in België hoewel hij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de Vreemdelingenwet, en de

belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering en het handhaven van de openbare orde anderszids.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

3.3.2.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Te dezen valt het betoog van de verzoeker met betrekking tot de schending van artikel 3 van het EVRM in wezen samen met wat hij heeft uiteengezet over zijn gezins- en privéleven. Hiervoor kan worden verwezen naar wat *supra*, onder punt 3.3.2.2.1., werd uiteengezet.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

3.3.2.2.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker op het eerste gezicht niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen. Evenmin toont de verzoeker een manifeste appreciatiefout aan.

3.3.2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er op het eerste gezicht niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.2.2.4. De verzoeker maakt evenmin een schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. Het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

3.3.2.2.5. Het enig middel is niet ernstig.

3.3.3. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er *prima facie* geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht augustus tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

dhr. L. JANS,

De griffier,

L. JANS

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

toegevoegd griffier.

De voorzitter,

D. DE BRUYN